

RÍMSKO - KATOLÍCKA FARNOSŤ VŠETKÝCH SVÄTÝCH VEĽKÉ ZÁLUŽIE		
R. Cantalamessa: <i>Život pod vládou Kristovou</i> <i>Súčasť seriálu</i>	Obrátenie, vzkriesenie <i>Tematický okruh</i>	11/2000 <i>Poradové číslo</i>
VZKRIESENÍ S KRISTOM K ŽIVOTU...		december 2000

„Kristus vstal z mŕtvych – hrob je PRÁZDNY!“

Táto zvesť je niečím, čo navždy zmení tvárnosť sveta. Všetko je od toho okamihu iné! To, čo bolo hodnotné, sa zrazu stáva bezcenným a to, čoho nebolo, sa stáva zmyslom a dôvodom všetkého.

Už sme uvažovali nad tým, že **Kristus vzal na seba všetky naše hriechy a nám namiesto nich dal svoju spravodlivosť.** Zomrel a bol odlúčený od Otca namiesto nás a tak nás znovu priviedol k Otcovi.

Čo by sa ale stalo, keby sme sa tu zastavili?

Podobali by sme sa človeku, ktorého súd oslobodil a prehlásil nevinným: stojí na ulici, v ruke drží rozsudok, ktorý vyhlasuje slávnostne pred celým svetom jeho nevinnosť... ale nič viac. Rozsudok mu nedáva žiaden nárok na nový život, na domov, na rodinu, na šťastie – len ho oslobodzuje od trestu.

„... *Keď Kristus nevstal, vaša viera je márna a ešte stále ste vo svojich hriechoch. Potom aj tí, čo zosnuli v Kristovi, sú stratení. Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí.*“ (1. list Korint'anom 15,17-19) Píše Pavol apoštol. **Vzkriesenie nielenže završuje smrť na Kríži a z nej plynúce odpustenie hriechov, ale práve v ňom pramení aj naša nádej na nový život.**

Kristus bol vzkriesený – a to je niečo úplne iné, než oživený. Oživený bol napríklad Lazár, naimský mládenec, či dcéra predstaveného synagógy Jaira. Oživený bol ten mládenec Eutychos, ktorý počas Pavlovej kázne zaspal a spadol z okna (Skutky apoštolov 20,7) a rovnako Elizeus oživil chlapca rodičov, ktorí ho prichýlili. Spoločným znakom všetkých týchto udalostí bolo to, že títo ľudia sa iba vrátili do svojho dovtedajšieho ľudského pozemského života. Po oživení boli takí istí, ako predtým. A po nejakom čase znovu zomreli. Ich oživenie bolo vlastne len oddialením smrti na niekoľko okamihov. Bolo veľmi podobné tomu, čo dnes robia lekári, keď klinicky mŕtveho človeka, ktorému sa už zastavilo srdce, znovu oživujú pomocou elektrošokov a injekcií adrenalínu.

Ježiš bol ale **vzkriesený** a to je obrovský rozdiel. Pavol apoštol o vzkriesení píše: „*Tak je to aj so zmŕtvychstaním: seje sa porušiteľné, vstáva neporušiteľné; seje sa potupené, vstáva slávne; seje sa slabé, vstáva mocné, seje sa telo živočišné, vstáva telo duchovné.*“ (1 list Korint'anom 15,42-44). Kristus vstal v tele, ktoré nazývame *osláveným* telom, v tele duchovnom a v tomto tele vystúpil k Otcovi a žije s Ním naveky ako Boh, ale aj ako „*človek Kristus Ježiš, ktorý vydal seba samého ako výkupné za všetkých.*“ (1. list Timotejovi 2,5n).

V Ježišovi Kristovi bol teda človek povýšený a zbožštený. Je to človek Ježiš Kristus, v ktorý sedí po pravici Otca (List Hebrejom 1,3), je vyvýšený nad všetko a ktorý dostal Meno, ktoré je nad každé iné meno (list Filipanom 2,9) – jediné a večné Božie Meno JHWH. Pavol krásne píše o Otcovi: „... aká nesmierne veľká je jeho moc pre nás veriacich podľa pôsobenia jeho mocnej sily, ktorú dokázal na Kristovi, keď ho vzkriesil z mŕtvych a v nebi posadil po svojej pravici nad každé kniežatstvo, mocnosť, silu a panstvo a nad každé iné meno, ktoré možno vysloviť nielen v tomto veku, ale aj v budúcom. Všetko mu položil pod nohy a jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplňa všetko vo všetkom.“ (List Efezanom 2,19-23)

Mohli by sme povedať: Na počiatku bol Ježiš Boh. Potom sa zriekol seba samého a stal sa človekom (porov. List Filipanom 2,7). A nakoniec – skrze vzkriesenie – sa i ako človek stal Bohom. To, čo ako Boh mal od večnosti: svoje božstvo, synovstvo, slávu a moc; to všetko teraz od Otca dostáva aj ako človek!

A práve **v tomto prameni celá naša nádej na spásu:** že totiž skrze Cirkev, ktorá je Kristovým telom, môžeme sa stať Kristom a tak v Kristovi sa stať podobnými Bohu, ako vravia otcovia: „Boh sa stal človekom, aby sa človek stal Bohom.“ **Celá naša nádej spočíva v tom, že budeme zdieľať, mať podiel na živote Krista.** Ak by Kristus nebol vstal z mŕtvych, nemali by sme na čom mať podiel. A, slovami Pavla, boli by sme „najúbohejší zo všetkých ľudí“.

Našťastie pre nás, Kristus naozaj vstal z mŕtvych a bol skutočne vzkriesený Otcom a ako človek skutočne zasadol na Božom tróne.

Teraz už zostáva na nás len to posledné: osvojiť si Ježišov život.

Čo to znamená: získať Ježišov život? Čo je to vlastne život? Čo myslíme pod slovami, keď niekomu hovoríme: „Keby si žil môj život...“? Nemyslíme tým to, čo sme sami žili? Určite! Život – to je to, čo konáme, čo cítime, čo vnímame, čo myslíme – náš život, to sme vlastne my sami! Žiť život znamená myslieť, konať, cítiť, rozhodovať sa! Žiť život niekoho iného znamená stať sa tým druhým – môžeme to vidieť na hercoch, ktorí sa usilujú hrať niekoho iného, než sami sú: vžívajú sa do jeho postavy, usilujú sa pochopiť myslenie a citenie svojej postavy, stávajú sa ňou! **Život sa nedá vlastniť.** Nedá sa povedať: daj my svoj život. Ani dať svoj život inému. Ani nemôžeme naraz mať dva, či tri životy. **Život sa dá jedine žiť!**

A teraz si to premietnime na náš vzťah ku Kristovi:

- **Naša nádej spočíva v tom, že budeme mať v sebe Boží život, ktorý sa v ľudskej podobe zjavil v Kristovi.**
- **Kristus nám tento život ponúka.**

Čo znamená prijať Kristov život? Prijat' Boží život? Nie náhodou žiť tento život?

A sme v celi: **V krste** nám Ježiš svoj život ponúkol a vložil ho do nášho srdca. **V okamihu uverenia** sa tento život prebudil a zažiaril v našom srdci. Uvideli sme ho, dotkli sme sa ho a zatúžili sme po ňom, lebo sme uvideli jeho skvelosť a slávu. V tomto okamihu sme ešte tento život nevlastnili: bol to ešte stále Ježišov život, ktorého sme sa v našom srdci dotýkali, ale „dookola“ v našom „tele“ ešte stále bol náš starý ľudský život.

A teraz prichádza to najdôležitejšie: ovocie viery, ktorým je **obrátenie**. Spomeňme si ešte raz na Petrove slová zástupu: „*Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.*“ (Skutky apoštolov 2,38) Robte pokánie! Číže: zmeňte spôsob svojho myslenia a konania. Ako? „*Zmyšľajte tak ako Kristus Ježiš*“ (list Filipanom 2,8) hovorí Pavol a na inom mieste hovorí: „*Napodobňujte Boha ako milovanú deti*“ (list Efezanom 5,1). A Ján apoštol v súvislosti s Kristom tiež pripomína: „*Kto však zachováva jeho slovo, v tom je Božia láska naozaj dokonalá. A podľa toho vieme, že sme v ňom. Kto hovorí, že ostáva v ňom, má aj sám žiť, ako žil on.*“ (1 Jánov list 2,5). **Byť v Kristovi znamená mať v sebe Kristov život. A to znamená žiť Kristov život. A to znamená myslieť, vnímať, cítiť a konať tak, ako Ježiš. Stať sa Kristom!**

Preto nám Ježiš zanechal Evanjelium, v ktorom nakreslil svoj obraz: aby sme ho mohli čo najľahšie napodobniť! Preto nám dal svojho Ducha, ktorý nás učí a vedie k tomu, aby sme boli ako Kristus.

Pre nás ľudí prijať Kristov život znamená **ochotu** prijať tento život. Ochota prijať sa prejavuje **túžbou** byť ako Kristus. Túžba sa prejavuje **úsilím**. Úsilie sa prejavuje zmenou života – **pokáním**: „Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.“ (Skutky apoštolov 2,38).

Praktické úlohy:

1. *Porozprávajte sa navzájom o rozdiely medzi „zaslúžením“ si spásy skrze skutky a medzi „prijatím“ spásy formou obrátenia. (V prvom prípade sú skutky „peniazmi“, za ktoré si môžeme spásu kúpiť. Skutky samé sú ale vonkajšie: môžem ich urobiť bez toho, aby som sa musel úplne vnútorne zmeniť a zomrieť sebe. V druhom prípade dostávam spásu zadarmo. Tým, že ju prijímam, tak sa zriekam svojho doterajšieho života, aby som mohol začať žiť úplne nový život – a teda myslieť vnímať a cítiť úplne po novom. Navonok sa táto „zmena osobnosti“ prejaví premenou nášho konania a správania sa!)*

2. *Čo znamená slovo: „Obrátiť sa?“ Znamená to zanechať zlé skutky a ďalej konať už len dobré? Alebo to znamená zanechať dobré aj zlé skutky, ktoré doteraz v našom živote boli? (Dobré aj zlé. Obrátenie sa totiž „nepohybuje“ v kategóriách dobré – zlé, ale v kategóriách ľudské – božské. Pri obrátení nezanechávame svoj život preto, lebo je zlý, ale preto, lebo je ľudský a my chceme žiť nový božský život, ktorý nám ponúka Kristus.)*

3. *Skúmajte sami seba: dôverujeme Bohu a sme ochotní zanechať starý život a prijať od neho nový? Alebo stále lípeme na starom živote a len ťažko sa ho zriekame? Ak áno – je to prejav dôvery, alebo nedôvery voči Bohu?*

4. *Je pre našu spásu rozhodujúce to, či chodíme do kostola, modlíme sa, postíme,...? Ak áno, prečo? Ak nie, prečo? Aký význam majú tieto skutky pre našu spásu? K čomu musia viesť, aby mali význam a zmysel? (K prijatiu Božieho života a premene na Krista, pretože to je spása!)*